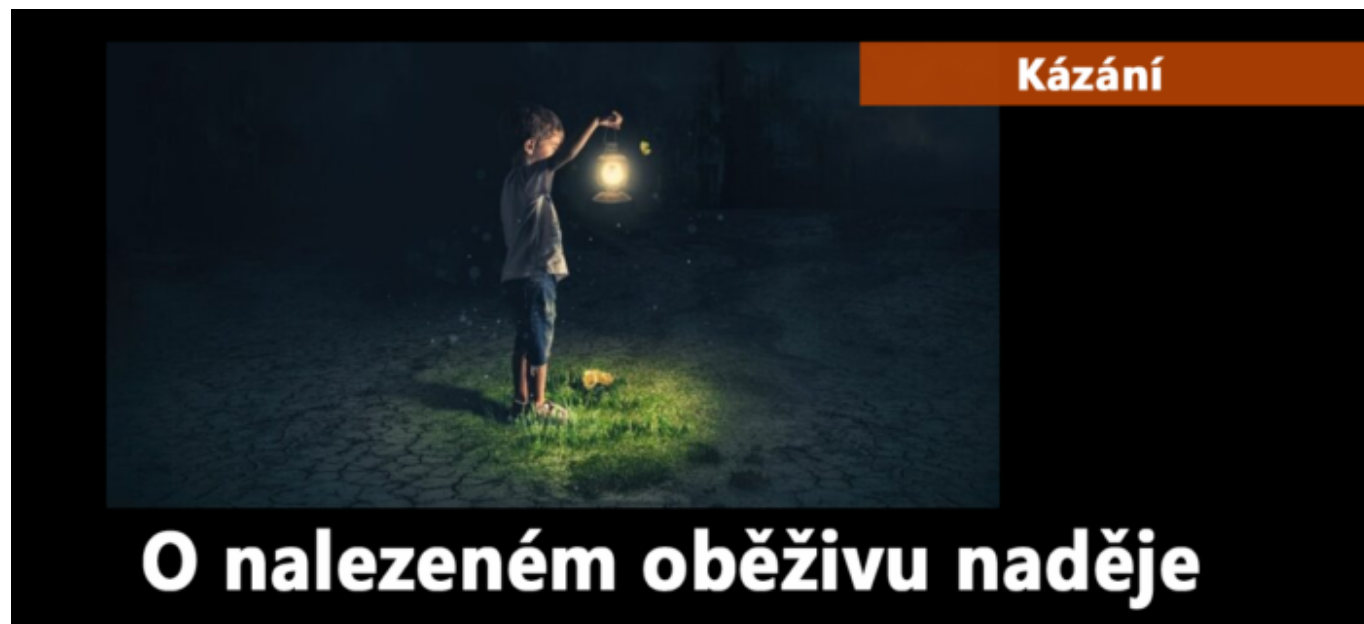

Kázání: 139. O nalezeném oběživu naděje

Bůh není dozorce, bachař, který nám chce bránit v rozletu. Pán Bůh prostě jedná jinak, než si my lidé často myslíme. Neslídí, neodposlouchává, nehraje si na bachaře. Nedívá se na naše chyby a minulost, nehraje se v našem špatném svědomí. Na první pohled bláhově čeká, že se Ježíšem necháme pozvat k novému životu.

Kázání

O nalezeném oběživu naděje

1. čtení: Žalm 14

1 Pro předního zpěváka, Davidův. Bloud si v srdci říká: „Bůh tu není.“ Všichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá.
2 Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli.
3 Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo.
4 Což nevědí všichni, kdo páchají ničemností, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, ti, kdo Hospodina nevzývají,
5 že se jednou trást budou strachem? S pokolením spravedlivého je Bůh.
6 Radu poníženého ostouzíte, ale Hospodin je jeho útočiště.
7 Kéž už přijde Izraeli ze Sijónu spása! Až Hospodin změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraďuje.

2. čtení: Lukáš 15, 1 – 2 a 8 – 10

1 Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli.
2 Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“
8 Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde?
9 A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: „Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.“
10 Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

Sestry a bratři,

být za blázna dneska není nic zas tak hrozného. Vlastně je to docela pozitivní označení. Když někdo o druhém řekne, že je do ní blázen nebo že je blázen do aut, není to žádná nadávka, spíš jde o opis stavu zamilovanosti, ať už do druhého člověka nebo třeba právě do svého koníčka.

Stává se dokonce, že za blázna označíme sami sebe. Obvykle když něco hledáme: „To jsem blázen, kam jsem ty brejle mohl jen položit?!“ V tomhle případě to ale moc nesedí, jelikož do brýlí blázny běžně nebýváme. Bez nich bychom se, pokud by to šlo, klidně rádi obešli.

Ještě v jednom případě označujeme druhé za blázny a to už nebývá moc pozitivní. Když nedodržují pravidla a myslí si, že je nikdo nevidí nebo že jim se nic nemůže stát. O šílencích, co nerespektují dopravní značení a uhánějí si to v autech či na motorkách co to dá, se říká „jezdí jako blázen“.

Stručně řečeno, blázen je někdo, kdo se vymyká běžným zvyklostem nebo pořádkům.

Romantická zamilovanost prý mizí nejpozději do jednoho roku a zdaleka ne každý věnuje čas a prostředky koníčkům. Jen malá menšina řidičů si také lajsne jet v obci stovkou nebo předjíždět v zatáčce s plnou čarou.

Po většinu života jsme obyčejní lidé, kteří se chovají vcelku podle pravidel, a aby se uživili, chodí do práce, mají své starosti a radosti, žijí v rodině a udržují vztahy se svým okruhem přátel a známých. Jsme prostě normální, nejedíme autem na červenou, nekrademe zboží v supermarketu a v práci neděláme áčka.

Nejsme přece blázni, víme, jak by takové počínání dříve nebo později dopadlo!

O to víc nás překvapí, když apoštol Pavel v listu římským křesťanům napíše, že „nikdo není spravedlivý, ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha, všichni lidé za nic nestojí a není nikdo, kdo by činil dobro“ (Římanům 3,10-12).

Jak vůbec mohl něco takového napsat, navíc když tamní křesťany ani neznal? Představte si, že by k nám do sboru měl zavítat nějaký slovutný kazatel a předem nám poslal dopis se strohým sdělením, že jsme k ničemu a za nic nestojíme!

Jenže on to tak apoštol nemyslel. Jenom volně citoval ze žalmu, který jsme dnes četli. Chtěl tím podpořit svou argumentaci, že před Bohem se jaksi nikdo nemáme čím vytahovat. Při pohledu z té nebeské výšky jsme my lidé pokazili kde co a celkem vzato, není se čím chlubit. Pořád se mezi sebou pereme, někteří žijí na úkor druhých a všichni společně na úkor Země, která z toho dostala horečku.

Zkuste si, sestry a bratři, představit, že jste andělé, tedy obyvatelé nebes, a musíte den co den v nebeských novinách číst, jaké hrůzy se na Zemi stále dokola dějí. Určitě byste si říkali, co z toho ti lidé mají a proč s tím něco neudělají?

Vždyť přece stačí tak málo! Být k sobě ohleduplní a laskaví, jako je to běžné tady v nebi, nepodléhat předsudkům, pomlouvám a nepodloženým kecům, a zakázat si nenávisť. Jak jednoduché! Když to jde v nebi, proč by to nemohlo jít i na Zemi, vždyť od sebe tyhle dvě části jednoho Božího světa nejsou zas tak daleko?!

Ne náhodou se, sestry a bratři, modlíme: „Bud' vůle tvá, jako je na nebi, tak i na Zemi“. Bylo by ideální, kdyby se na Zemi žilo způsobem běžným v nebi, podle Božích pravidel.

Jenže nějak nám to nejde. Ostatně, ono se to andělům řekne „chovejte se jako my“, nejsou v naší kůži, my lidé prostě nejsme andělé.

Na začátku druhé světové války se Američané ze své zámořské dálky divili, co to ty Evropany posedlo, že po sobě zase střílejí. Nějak jim to nešlo na rozum. Teprve když se válka dotkla i jich samotných, přestali evropské dění sledovat nezúčastněně a do boje proti zlu se přidali.

Ukřižováním Božího Syna se podobně změnila situace i v nebi. Od té doby nebeské obyvatelstvo ví, že stav lidstva se ho bezprostředně týká. Nebe není nezúčastněné, ale pozemské dění s napětím sleduje.

Andělstvo věří, že jednou přijde okamžik, kdy se celý svět, Země, ale i nebe, promění – na Zemi se bude žít v nebeském stylu a v nebi si všichni oddechnou, že to dobře dopadlo. A železná zeď mezi dole a nahoře padne a svět bude zase jako na samém počátku bezvadné místo k životu.

Jenže tak daleko ještě zdaleka není. Zatím andělům nezbývá nic jiného, než s napětím pozemské dění sledovat. Drží nám palce. Jak to vím? Ježíš to v dnešním čtení z Lukášova evangelia říká farizeům a zákoníkům. Pohoršovali se nad tím, že se nechává zvat na párty s všelijakými pochybnými lidmi. Místo, aby se jich stranil.

Ježíš na to reaguje slovy, že andělé v nebi z toho mají, na rozdíl od jeho kritiků, velkou radost, zvláště když se někdo rozhodne změnit a žít na Zemi jako v nebi, tedy podle nebeských společenských pravidel. Žít ohleduplně, solidárně a laskavě.

To pak je mezi anděly náramně veselo, protože právě na to oni napjatě čekají – že zlo dostane zase další ránu a alespoň o malý kousek ztratí na síle. Není důvod, abychom se neradovali jako oni.

Je to jako s tou ženou, co měla deset stříbrných mincí a jednu ztratila, začne na to Ježíš vyprávět podobenství. V tmavé místnosti s malým okénkem nebo docela bez oken, jak se tehdy žilo, se to klidně mohlo stát.

Mince měla žena nejspíš jako věno pro případ, že by zůstala sama bez prostředků. Pravděpodobně se jí jedna při nešťastném překlopení hliněné nádoby, kde byly uloženy, někam zakutálela.

Jenže najít ji v přítmí místnosti, navíc na podlaze plné škvír mezi kameny, to není jen tak. Žena tedy rozsvítí malou olejovou lampičku, vezme do ruky koště a v pološeru pečlivě smeččí a zametá v naději, že se snad ozve kovový zvuk a bude vyhráno.

Povedlo se a tak honem zavolá přítelkyně a sousedky, protože tohle se přece musí oslavit! Právě tak se slaví v nebi, dodá Ježíš a všem kromě farizeů a zákoníků je jasné, že žít na Zemi po nebesku je radost a veselí, kdepak přísná zasmušilost a neustálé hledání chyb na druhých.

Podle Ježíšova podobenství a podle toho, jak sám jednal, si můžeme být jistí, že Bůh není někdo, kdo nás chce dostat do úzkých, kdo nás špehuje se záměrem chytit nás při činu.

Naopak. Čeká, že nám setkání s Ježíšem změní životní perspektivu, že nám to zapálí srdce a rozhodneme se pro nebeštanský životní styl podle jeho příkladu.

Blázen, o kterém jsme četli v dnešním žalmu, si naopak myslí, že Bůh je dozorce, bachař, který mu chce bránit v rozletu. Najde si proto řešení, řekne si pro sebe: „Bůh tu není.“ Lidí je přece tolik, že všechny sledovat nemůže. Proč by měl kontrolovat zrovna mě? Bůh tu není. Nikdo mě nevidí a tak si budu dělat, co chci.

Právě proto ho žalmista nazývá bláznem. A pokračuje tím, že se vlastně zbláznili docela všichni. Z pohledu andělů tam nahoře to tak skutečně vypadá. A Pavel to potom recituje v dopise římským křesťanům.

Neradostným konstatováním žalmista ani apoštol ovšem nekončí. „Hospodin změnil úděl svého lidu,“ uzavírá básník svůj žalm a Pavel své uvažování završí ujištěním, že ve stopách Krista lze vykročit lépe a nadějiěji.

V jednom listu apoštol dokonce píše, že lidem, co si říkají „Bůh tu není“ a dělají si, co chtějí, připadá vlastně jako blázen Bůh sám. Mají za to, že sami jsou borci, a láska, solidarita nebo spravedlnost jen projevy slabosti bláznů. Na to Pavel reaguje slovy: „Bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé“ (1. Korintským 1,25).

Pán Bůh prostě jedná jinak, než si my lidé často myslíme. Neslídí, neodposlouchává, nehraje si na bachaře. Nedívá se na naše chyby a minulost, nehraje se v našem špatném svědomí. Na první pohled bláhově čeká, že se Ježíšem necháme pozvat k novému životu v nebeštanském stylu.

Čeká, že se rozhodneme jít do životních zápasů a do vřavy naší doby právě s Ježíšem.

Když se tak stane, v nebi je veselo. Lítají špunty od nebeského šampaňského a všichni andělé si navzájem plácají svými nebeskými dlaněmi a volají: Jo, je to tady! Zase se jeden stal bláznem pro Krista, zase je blíž okamžik, kdy se změní úděl lidí, kdy padne železná opona sebestřednosti, nenávisti a násilí, a Země začne fungovat po nebesku!

Dopřejme, sestry a bratři, andělům, ale i nám pozemšťanům, podobných veselých párty co nejvíce.

PeČ

SPCH 11. 9. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)